

— Тъй и тъй ще отивате, гледайте да ми доведете единъ жителъ отъ селото, разбра ли. Хайде!

Двойката тръгна отново и скоро се изгуби изъ разкалянитѣ ниви. Мина се каквото се мина, може би не повече отъ половинъ часъ, и стоящиятъ близко до насъ часовой доложи: „Идате, идате“.

Това не се отнасяше за противника, а за Жечовата експедиция. Скоро подъ крушата се дотърраха Жечо, другарьтъ му Недко и доведениятъ отъ село жителъ Исмаилъ, помакъ. Ръцетѣ на всички оставиха по нѣщо: едно прасенце, само тъй, набързо мушнато подъ гущката, единъ широкъ панеръ съ сушени ябълки и две доста голѣми дамаджани съ прѣсно, недокипѣло вино.

Жечо и другарьтъ му се разшетаха. Единиятъ съ канче почна да раздава вино, другиятъ съ шепа — засъхнали ябълки, а на страни ротниятъ артелчикъ подреждаше прасенцето. Когато ротниятъ напомни да не се забрави и Исмаилъ — и нему да се даде една чаша вино и ябълки, мнозина се спогледнаха въ недоумение, защо имъ се доведе този добродушенъ помакъ. Но време за чудене нѣмаше, защото часовоятъ пакъ доложи: „Идате, идате“.

Този пжтъ бѣше противникътъ. Пехота, въ колона, съ началника си отпредъ на бѣлъ конь,